



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **A. M.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**  
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. OAM-294/ZA-ZA11-ZA04-2017,

takto:

**I. Žaloba se zamítá.**

**II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

**Odůvodnění:**

**I. Vymezení věci**

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Podanou žádost vyhodnotil jako nepřipustnou s tím, že ji žalobce podal opakovaně, aniž by uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a současně by tato sdělení či zjištění svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů

uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona [§ 10a písm. e) zákona o azylu].

## II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce se domnívá, že byl jako účastník řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. Žalovaný dle jeho názoru porušil:
  - § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (v návaznosti na § 2 odst. 4 správního řádu);
  - § 68 odst. 3 správního řádu, neboť jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů;
  - § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť neposoudil (efektivně) přípustnost opakované žádosti;
  - § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, které neměly být aplikovány, neboť nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, vzhledem k tomu, že žalobce od poslední žádosti v řízení uvedl nové skutečnosti.
3. V odůvodnění žaloby žalobce nejprve zrekapituloval důvody, které ho vedly k podání první žádosti o mezinárodní ochranu (v roce 2009). S poukazem na útoky na příslušníky menšin s jinou sexuální orientací následně konstatoval, že v zemi jeho původu není bezpečno, dochází k porušování lidských práv, a to ve větší míře, než tomu bylo v době, kdy podával svoji první žádost o mezinárodní ochranu. Na podporu těchto tvrzení odkázal na několik článků týkajících se útoků na homosexuály, k nimž dochází v Čechách. V eskalaci porušování lidských práv v Čechách spatřuje žalobce novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.
4. Žalobce vytýká žalovanému, že neposoudil, zda v zemi jeho původu nedošlo v době mezi podáním jednotlivých žádostí ke zhoršení situace. Tím žalovaný dle žalobce porušil svou povinnost zkoumat, zda ve věci nejsou dány nové skutečnosti, které by mohly mít významný vliv na žádost o udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí dále považuje za nepřezkoumatelné z toho důvodu, že se žalovaný nevypořádal se současnou bezpečnostní situací v zemi původu žalobce. Ohledně rozporů ve výpovědích žalobce, o kterých se žalovaný v napadeném rozhodnutí zmiňuje, má žalobce za to, že jej žalovaný měl pozvat k dalšímu pohovoru a požadovat vysvětlení těchto nejasností. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný měl v souladu se zásadou „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ (*benefit of doubt*) rozhodnout ve prospěch žalobce.
5. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

## III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí. Shrnul průběh řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a konstatoval, že v druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti. Zdůraznil, že předmětem dokazování v řízení o udělení

mezinárodní ochrany není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzeních. Pro individuální posouzení případu žalobce je tedy irrelevantní jeho tvrzení uvedené v žalobě stran situace sexuálních menšin v Ruské federaci, neboť tato situace se ho bezprostředně netýká. Do žádosti jako takové žalobce neuvedl žádnou novou relevantní skutečnost.

7. K námitkám, podle nichž neodůvodnil, v čem spatřuje rozpornost výpovědi žalobce, a že měl vykonat doplňující pohovor, žalovaný uvedl, že postupoval standardním způsobem. Žalobce měl dostatečný prostor uvést veškeré skutečnosti během správního řízení, a to sice do žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení o mezinárodní ochrany, nebo do protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný vycházel též z žádosti a pohovoru z předešlého správního řízení, tedy z řízení k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Informace z obou řízení srovnával a vyhodnotil je jako dostačující pro potřeby vydání rozhodnutí, proto nebylo dle žalovaného třeba vykonat doplňující pohovor. Tvrzení žalobce byla žalovaným shledána jako nevěrohodná. Správní orgán svůj závěr dostatečně odůvodnil na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl konkrétní rozporuplné tvrzení žalobce. V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 – 105, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.“*

8. V závěru svého vyjádření žalovaný zopakoval, že žalobce do žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 19. 4. 2017 neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti, se kterými by se žalovaný nevypořádal v předchozím řízení. Z dostupných informací o zemi původu správní orgán nezjistil, že by v žalobcově zemi původu došlo k zásadním změnám v politické a bezpečnostní situaci, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu, a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat.

#### IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
10. Na základě listin obsažených ve správním spise krajský soud konstatuje, že žalobce podal dne 27. 1. 2009 první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Tuto žádost odůvodnil obavami z opakovaných únosů ruskými vojáky. V minulosti, v letech 2004 a 2005, kdy pracoval jako ochranka majitele stavební firmy, byl náhodným svědkem výbuchu jednoho z vojenských ruských aut, projíždějících v rámci dopravního provozu kolem vozidla, ve kterém žalobce seděl. Spolu s řidičem vozidla, ve kterém seděl, ho ruští vojáci odvezli na velitelství, kde ho deset dní drželi v jámě s vodou a neustále ho bili. Po zaplacení částky 5 000 USD byl žalobce propuštěn. Podruhé byl podobně unesen po třech týdnech, přímo z místa bydliště. Tuto událost žalobce hodnotí jako obvyklou, kdy poté, co federální vojáci zjistí snadný přísun peněz, únosy opakují. V druhém případě příbuzní žalobce zaplatili 2 000 USD a žalobce byl po třech dnech propuštěn. Uvědomil si, že jej již nikdy nesmí unést, a proto se rozhodl ze země odejít. Cestoval vlakem přes

Ruskou federaci, Bělorusko a Polsko do ČR. Následně odcestoval do Rakouska. Ve své první žádosti dále uvedl, že se do Ruské federace nemůže vrátit, protože by jej tzv. kadyrovci (bezpečnostní složky čečenského prezidenta Ramzana Kadyrova) pronásledovali za to, že žil v Evropě, konkrétně v Rakousku, kde je velká komunita Čečenců finančně podporujících Čečence v boji proti Kadyrovovi. Samotného Ramzana Kadyrova označil za banditu, se kterým odmítá spolupracovat. Svůj zdravotní stav označil žalobce za dobrý.

11. Při pohovoru k první žádosti o mezinárodní ochranu, dne 25. 3. 2009, žalobce uvedl, že Ruskou federaci opustil v roce 2006, k výbuchu, po kterém byl odvezen na vojenský štáb v Grozném, kde jej bili, že došlo v roce 2003 nebo 2004. Politickou činností se nikdy nezabýval, nikdy nebyl členem žádné politické strany. V rámci Ruské federace žil i na jiných místech než v Čečensku, bydlel v Kabardsko-Balkarsku a Dagestánu. I tam byl ale stále obtěžován policií. Cestovní pas spálil na rakouské hranici, aby mu nepřišli na české vízum. Schengenské nezískal, přestože o něj žádal. V Rakousku vystupoval zprvu pod jiným příjmením, ale rakouská policie u něj později našla občanský průkaz, a přišla tak na vydané české vízum. Poté byl vrácen do ČR.
12. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2011 rozhodl o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu žalobci neudělil. Na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, tedy od 3. 3. 2011, mu však udělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. S ohledem na žalobcovy obavy z postupu stoupenců Ramzana Kadyrova vůči navrátilivším se žadatelům o azyl, zejména pak z Rakouska, kde žalobce několik let pobýval, a shromážděným informacím o žalobcově zemi původu dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce nelze bezpečnostní a politickou situaci v Ruské federaci, konkrétně v Čečensku, považovat za natolik uspokojivou, aby v případě žalobce bylo možno vyloučit v případě jeho návratu do vlasti jeho mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Žalovaný dodal, že vnitřní emigrace, ať již v Čečensku nebo jiných ruských regionech, nebyla objektivně přijatelnou alternativou.
13. Dne 25. 1. 2013 žalobce podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany. O žádosti žalovaný rozhodl dne 5. 6. 2013, a to tak, že doplňkovou ochranu žalobci neprodloužil. Konstatoval, že v období od udělení doplňkové ochrany žalobci došlo k podstatnému vývoji stran možnosti využití institutu vnitřního přesídlení. Osoby čečenské národnosti již nejsou terčem cíleného zájmu státních orgánů Ruské federace. Ruský systém registrace pobytu také nově stanoví pouze povinnost přihlášení u správního úřadu v místě bydliště nebo pobytu. Na rozdíl od dřívější praxe se již nejedná o schvalovací řízení. Obavu z tzv. kadyrovců působících na území Čečenska již není možné objektivně posoudit jako oprávněnou. S ohledem na skutečnost, že žalobce není osobou, která by v případě návratu do vlasti mohla být postižena z důvodů svých vlastních aktivit, bylo dle žalovaného možné opodstatněně předpokládat, že v případě návratu žalobce do Ruské federace by mu z těchto příčin nemohlo ze strany ruských státních orgánů nic adresného hrozit.
14. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 4. 2016, č. j. 2 Az 11/2013 – 42, zamítl žalobu, kterou žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany. Žalobce podal proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 2. 2017, č. j. 8 Azs 141/2016 – 38, odmítl pro nepřijatelnost.

15. Dne 19. 4. 2017 podal žalobce druhou žádost o mezinárodní ochranu. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že má potíže s páteří, byla mu lékařem doporučena operace, jiný lékař však operaci odložil. Kvůli tomu musí mít pohodlné spaní, nemůže běhat, nosit těžké věci či jinak tělo zatěžovat. Za důvod své žádosti uvedl, že před cca rokem a půl (v říjnu 2015) přišli za jeho matkou dva lidé (žena a muž), kteří se jí ptali, proč žalobce odjel pryč a zradil Čečensko a prezidenta. Podruhé k ní přišli před osmi měsíci (v srpnu 2016). Matka v důsledku těchto návštěv prodala byt a přestěhovala se do menšího bytu na kraji města Groznyj. Od té doby ji nikdo více nenavštívil. Bez jakýchkoli souvislostí pak žalobce k dotazu na důvod své žádosti konstatoval že „u nich“ to chodí tak, že „i lidé, kteří mají jinou sexuální orientaci, jsou někam odváženi.“ Domnívá se, že za to, že požádal o azyl, by se mu také něco stalo, také by byl někam odvezen. Mohli by jej zabít nebo zbít. Kdyby jej zbili, určitě by se stal invalidou a skončil by na invalidním vozíku. Tím chtěl dle svých slov říct, že *„v Čečensku si bezpečnostní složky dělají, co chtějí, neplatí tam zákon, může se stát cokoli“*. Do protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce mimo jiné vypověděl, že při práci skladníka v Říčanech, v roce 2012 nebo 2013, si přivodil potíže s páteří (kýlu). V roce 2014 nebo 2015 upadl a již nevstal. Kamarád ho odvezl do nemocnice, kde mu udělali rentgen, na kterém však nebyl žádný nález. Protože nemohl týden vstát z postele, odvezli ho znovu do nemocnice (do FN v Motole), kde mu udělali magnetickou rezonanci a jiná vyšetření. Docházel na rehabilitace, sám se snaží hodně chodit. Svůj zdravotní stav doložil žalobce dvěma lékařskými zprávami z FN v Motole a to z vyšetření ze dne 30. 12. 2014 a ze dne 8. 1. 2015. Pověřený pracovník žalovaného položil žalobci dotaz, proč při výslechu v rámci řízení o vyhoštění konaném dne 5. 4. 2017 sdělil cizinecké policii, že mu v zemi jeho původu žádné přímé nebezpečí nehrozí, nemá žádný důvod, který by mu znemožňoval do vlasti odcestovat a že se vrátí za matkou, zatímco nyní, v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, uvádí něco jiného. Žalobce odpověděl, že měl strach, aby jej policisté nezajistili a v krátké době ho nevyhostili. Měl v plánu podat žádost o mezinárodní ochranu. Do Čečenska posílal peníze, hovořil o tom, že je tam diktatura – žalobce se domnívá, že již za tohle by musel být v Čečensku potrestán. To, že někdo po letech přišel za jeho matkou v souvislosti s jeho odjezdem ze země, si nedokáže vysvětlit, od r. 2005 se nic takového nestalo, neměl žádné poznatky o tom, že by ho někdo hledal.
16. Žalovaný vydal dne 24. 8. 2017 napadené rozhodnutí, v němž dospěl k závěru, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a písm. e) zákona o azylu nepřipustná.
17. Nyní napadené rozhodnutí tedy žalovaný vydal ve věci (první) opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Zákon o azylu počítá s tím, že cizinec má možnost žádat o mezinárodní ochranu opakovaně, jeho žádost však bude nepřipustná [§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu] a řízení o ní zastaveno [§ 25 písm. i) téhož zákona], pokud neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo opodstatněnost nové žádosti zakládat.
18. Lze dodat, že zákon o azylu ve znění účinném do 17. 12. 2015 stanovil, že žádost je nepřipustná vždy, pokud cizinec *neuvede* nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem posouzení v řízení o předchozí žádosti. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, dovodil, že odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost

opakované žádosti musí vždy obsahovat také „*zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že (...) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ Zákon o azylu ve znění účinném od 18. 12. 2015 pak již výslovně počítá (pro první opakovanou žádost) také se skutečnostmi nebo zjištěními, které se *objevily*, tedy nejen s těmi, které cizinec uvedl. Aktuální § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu odkazuje na § 11a odst. 1 cit. zákona, dle kterého žalovaný posuzuje, zda cizinec uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38).

19. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobce ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Stejně jako v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 1. 2009, také v řízení o žádosti ze dne 19. 4. 2017 žalobce uváděl jako hlavní důvody pro svou neochotu vrátit se do Ruské federace špatnou bezpečnostní situaci v Čečensku, obavy z kadyrovců a zájem bezpečnostních složek o jeho osobu. Tyto skutečnosti tedy již byly žalovaným blíže zkoumány. A byť žalovaný původně udělil žalobci doplňkovou ochranu, následně rozhodl o jejím neprodloužení. V rozhodnutí o neprodloužení mezinárodní ochrany se pak podrobně zabýval změnou situace, ke které v mezidobí došlo v Ruské federaci. Na základě různých zpráv o zemi původu žalovaný dospěl k závěru, že žalobce by již v případě návratu do Ruské federace nemusel mít obavy ze špatné bezpečnostní situace v Čečensku a z kadyrovců, neboť mu nic nebrání využít možnosti tzv. vnitřní migrace (tj. přesídlit do jiného ruského regionu). Uvedený závěr následně potvrdil Městský soud v Praze (rozsudkem č. j. 2 Az 11/2013 – 42), stejně jako Nejvyšší správní soud (usnesením č. j. 8 Azs 141/2016 – 38). Krajský soud v podrobnostech odkazuje na uvedené rozhodnutí žalovaného a na citovaná soudní rozhodnutí.
20. Žalovaný si navíc pro řízení o žalobcově opakované žádosti o mezinárodní ochranu obstaral aktuální zprávu o zemi původu, která výše uvedený závěr potvrzuje. Jedná se o informaci polského Úřadu pro záležitosti cizinců z června 2014, která detailně popisuje systém registrace (přihlášení se k pobytu) osob v Ruské federaci. Také z této zprávy plyne, že žalobce není povinen vracet se do Čečenska, kam se dle svých slov bojí vrátit, ale může si zvolit jakýkoli region v rámci Ruské federace a v tomto žít.
21. K žalobcem uváděným skutečnostem ohledně jeho zdravotního stavu žalovaný v napadeném rozhodnutí příhodně uvedl, že tyto se netýkají změny situace v zemi původu, důvodů odchodu žalobce z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, či vážné újmy, která by mu tam mohla hrozit. Ze zdravotních zpráv předložených žalobcem dle žalovaného navíc ani nevyplývá, že by jeho zdravotní stav byl závažný. Krajský soud s tímto hodnocením souhlasí. Z lékařských zpráv ze dne 30. 12. 2014 a ze dne 8. 1. 2015 vyplývá, že žalobce se podrobil konzervativní léčbě, která mu pomohla, a jeho stav byl v uvedenou dobu stabilizovaný. Nevyplývá z nich, že by byl vyšetřen magnetickou rezonancí, jak sám tvrdil. Byl vyšetřen počítačovou tomografií (CT), v rámci které mu byl popsán nález – zúžení páteřního kanálu. Částečně omezen na

běžném způsobu života tedy je, ovšem takovým způsobem, že k jeho léčbě prozatím postačovala konzervativní léčba v podobě užívání analgetik, rehabilitace a dodržování určité životosprávy.

22. Ze zpráv shromážděných žalovaným o zemi původu založených ve správním spise zároveň nijak nevyplývá, že by v Ruské federaci došlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti žalobce z hlediska možných důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (viz zejména zprávy *Human Rights Watch* 2017 - Ruská federace a *Freedom House* 2017 - Rusko). Jak vyplývá z výše uvedeného, v určitém ohledu došlo naopak spíše ke zlepšení bezpečnostní situace.
23. K žalobcovu poukazu na útoky na příslušníky menšin s jinou sexuální orientací, k nimž dochází v Čečensku, a k související žalobní námitce, podle níž tyto útoky svědčí o zhoršené bezpečnostní situaci v žalobcově zemi původu (kterou se žalovaný měl blíže zabývat), krajský soud uvádí následující. Předně, tyto skutečnosti nemají žádnou bezprostřední vazbu na žalobcem uváděné důvody, pro které požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce nikdy (ani ve správním řízení, ani v žalobě) netvrdil, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu pro jeho příslušnost (ať už domnělou, či skutečnou) k takové menšině. Krajský soud proto nerozumí tomu, proč by se měl žalovaný v nyní posuzované věci podrobněji zabývat postavením menšin s jinou sexuální orientací v Ruské federaci. Jak žalovaný příhodně uvedl ve vyjádření k žalobě, předmětem dokazování v řízení o udělení mezinárodní ochrany není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzeních.
24. Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž měl žalovaný provést s žalobcem další pohovor, jestliže měl za to, že v jeho tvrzeních jsou určité rozpory. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazoval na rozpory v žalobcových tvrzeních spíše podpůrně. Hlavní důvody, pro které shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřipustnou, jsou odlišné a ob stojí i bez tohoto poukazu. Proto by bylo nadbytečné konat s žalobcem další pohovor jen za účelem odstranění těchto rozporů. Stejně tak krajský soud nevidí žádný prostor pro aplikaci žalobcem zmiňované zásady „v případech pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Věc posuzovaná žalovaným byla po skutkové i právní stránce jednoznačná.
25. Krajský soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, k němuž lze přistoupit pouze z přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
26. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že v daném případě nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné věcné hodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a jeho obav z návratu do Ruské federace a které by vyžadovaly nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu,

opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR tak byla správně shledána nepřipustnou. Řízení tedy bylo zastaveno v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný zároveň tyto závěry řádně odůvodnil, krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

### V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Hradec Králové 31. ledna 2019

Mgr. Tomáš Blažek v. r.  
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.